

## Arrest

**nr. 317 270 van 26 november 2024**  
**in de zaak RvV X / XI**

**Inzake:** 1. X  
2. X

**Gekozen woonplaats:** ten kantore van advocaat A. KOLESNIKOVA  
Zwitserlandstraat 16  
1060 BRUSSEL

**tegen:**

**de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen**

### **DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,**

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Georgische nationaliteit te zijn, op 16 augustus 2024 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 juli 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 oktober 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 november 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. VERLIE *loco* advocaat A. KOLESNIKOVA.

### **WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:**

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die beiden verklaren van Georgische nationaliteit te zijn, komen volgens hun verklaringen België binnen op 2 december 2023 en verzoeken beiden op 11 december 2023 om internationale bescherming. Op 16 juli 2024 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van verzoeker en verzoekster tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de thans bestreden beslissingen, die de volgende dag aangetekend ter kennis worden gebracht.

1.2. De bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoeker, luidt als volgt:

“(…)

### **A. Feitenrelaas**

*U, V. B., beschikt over de Georgische nationaliteit, bent Jezidi en afkomstig uit Tbilisi.*

*In 2003 ging u van start in een autobedrijf waar u zich specialiseerde in het schilderen van wagens. Tussen 2014 tot 2018 woonde u voor uw werk in Kazachstan, maar daarna keerde u terug naar Georgië. U oefende dit beroep uit tot uw vertrek in 2023. In 2005 begonnen uw problemen, nadat ene G. K. in uw leven verscheen. U had met enkele andere collega's een joyride gemaakt met een auto die op uw werk stond om geschilderd te worden en aan een belangrijk parlamentslid toebehoorde. Tijdens de rit werden jullie aangehouden, maar de volgende dag alweer vrijgelaten. In de nasleep hiervan verscheen G. K., een overheidsfunctionaris, en hij perste u af: u moest meewerken met hem, anders dreigde hij ermee om u in de gevangenis te zetten. Uw andere collega's ontsprongen de dans, u vermoedt dat hij u viseerde omdat u Jezidi bent. Doorheen de jaren bleef u sporadisch problemen met hem ervaren: hij daagde op om erna weer voor 1 of 2 jaar te verdwijnen. In 2012 weigerde u een voorstel tot samenwerking wat ertoe leidde dat u geslagen werd. Tot op de dag van vandaag ondervindt u hier last van, maar verder werd u nooit fysiek aangevallen door hem. In de zomer van 2023 escaleerde de situatie, u moest van G. twee keer naar de grens rijden om hem bij te staan in louche praktijken. U beseftte dat u te veel risico aan het nemen was, maar G. had macht over u: u geloofde in zijn kunnen om u onder valse voorwendselen te laten opsluiten. Op 23 november 2023 werd u meegenomen door zijn entourage en naar een plaats gebracht waar u getuige was van de moord op een voor u onbekende persoon: ze sloegen hem tot de dood en gooiden hem vervolgens in een kanaal. Daarna werd u zonder uitleg teruggebracht naar de stad.*

*U besloot te vluchten. Op 2 december 2023 verliet u Georgië samen met uw vrouw S., K. (CGVS nr.: xxxxxxxx) en jullie drie kinderen. Jullie kwamen nog diezelfde dag toe in België waar jullie op 11 december 2023 samen een verzoek tot internationale bescherming (VIB) indienden.*

## **B. Motivering**

*Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.*

*Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.*

*Na grondig onderzoek van alle feiten die u hebt aangehaald en van alle elementen in het dossier, blijkt dat u geen vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk hebt gemaakt. U hebt evenmin aannemelijk gemaakt dat u een reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet loopt.*

*Bij een terugkeer naar Georgië vreest u vermoord te worden door ene G. K. en zijn entourage (CGVS, p. 5 & 6), maar op basis van onderstaande redenen oordeelt het CGVS dat uw asielrelaas ongelooftwaardig is.*

*Allereerst bent u tegenstrijdig binnen uw eigen verklaringen over de persoon waarmee u juist problemen zou ervaren. Op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) spreekt u van een politieagent (Vragenlijst 3.5), op het CGVS zou hij op het ministerie van Binnenlandse Zaken (BiZa) werken als rechterhand van iemand met een hoge positie binnen het ministerie (CGVS, p. 9). Wanneer hiermee geconfronteerd probeert u dit recht te zetten door te zeggen dat hij als hoofd van een onderzoeksafdeling ook een soort politieman is. Hiermee gaat u echter in tegen uw verklaring in eerste instantie, dat u niet weet welke positie hij had (CGVS, p. 9). Bovendien kan er op gewezen worden dat er wel degelijk een verschil is tussen enerzijds een politieman en anderzijds een medewerker van Binnenlandse Zaken. Dit is dan ook geen overtuigend antwoord en het verklaart niet waarom uw verklaringen bij de verschillende asielinstanties niet overeenkomen (CGVS, p. 10). Bovendien verklaarde uw vrouw dan weer dat uw vervolger wel degelijk bij de politie werkte, en dus niet Binnenlandse Zaken, hetgeen op z'n minst opmerkelijk is. De vaststelling dat zij daarnaast niet eens de naam weet van de man die u zou bedreigen – en mogelijks een gevaar kan zijn voor het gezin – is eveneens bijzonder frappant en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie relaas (CGVS B, p. 6).*

*Ook over de feiten die zich zouden hebben afgespeeld vallen tegenstrijdigheden op te merken tussen uw verklaringen en die van uw vrouw. U zou met deze persoon al problemen hebben sinds 2005 en in 2012 eenmalig zware fysieke agressie hebben moeten ondergaan (CGVS, p. 6 & 7). Uw vrouw beweerde echter dat u ongeveer vijf jaar geleden, nadat u terug was van Kazachstan, helemaal bebloed thuiskwam met een kapotte T-shirt en gebroken ribben (CGVS B, p. 5). Na hiermee geconfronteerd te zijn, probeerde ze deze*

tegenstrijdigheid recht te zetten door te doen alsof het over twee gescheiden incidenten gaat: dat u wel degelijk in 2012 werd aangevallen in het kader van uw problemen en dat u vijf jaar geleden 'gewoon' gevochten had (CGVS B, p. 7), maar dit overtuigt geenszins en kan niet verschonen waarom jullie verklaringen elkaar tegenspreken. De gebeurtenis op zich wordt daardoor ongeloofwaardig.

Dat u na afloop van het gecontesteerde incident niet probeerde te vluchten en een nood aan internationale bescherming uitsprak – u wilde zelfs niet vluchten (CGVS, p. 10), doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de gebeurtenis, maar ook aan het bestaan van enige persoonlijke vrees.

De onwetendheid en het gedrag van uw vrouw kunnen tenslotte geenszins overtuigen. Afgezien van u die eens bebloed thuiskwam, zou ze niet op de hoogte geweest zijn van uw problemen tot u een maand voor vertrek aanhaalde dat jullie moesten vluchten en een week voor vertrek bevestigde dat de tickets geboekt waren (CGVS B, p. 5 & 6). Daar tegenover staat dat zij regelmatig het bezoek van onbekende mannen opmerkte die naar jullie huis kwamen op zoek naar u, ze zouden de laatste twee maanden voor jullie vertrek ongeveer elke week in het weekend zijn langsgeslagen (CGVS B, p. 4). Tegelijkertijd merkte ze op dat u ongerust was, bijvoorbeeld doordat u regelmatig vroeg hoe het met de kinderen ging. Ze vreesde dat u opnieuw met verwondingen zou thuiskomen. Desondanks dit alles lichtte zij u niet in over de bezoeken van de onbekende mannen gedurende minstens één maand, ze zou er pas iets van verteld hebben op het moment u aangaf te willen vluchten. Dat uw vrouw dit niet vertelde en er bij uitbreiding zo weinig gecommuniceerd werd tussen jullie, hoewel de situatie zagezegd danig aan het escaleren was, is volstrekt onaannemelijk. Wanneer hiermee geconfronteerd kan ze dit bovendien niet verklaren aangezien ze niet op de vraag antwoordt (CGVS B, p. 4 – 7).

De vastgestelde ongeloofwaardigheid zorgt ervoor dat ook de gebeurtenissen van 2023 en bij uitbreiding alle beweerde vervolgingsfeiten uit het verleden gelinkt aan G., net als uw vrees bij terugkeer, worden verworpen. Daarnaast oordeelt het CGVS dat u evenmin een risico op vervolging loopt vanwege het feit dat u Jezidi bent.

Zoals hierboven blijkt worden de door u beweerde problemen met G. in hun geheel verworpen, maar daar bijkomstig kon u op geen enkele manier hard maken dat hij u zou vieren vanwege uw origine. U geraakte niet verder dan 'ik denk dat, de andere drie waren van dezelfde nationaliteit, ik weet dat hij niet goed met mij omging, dat was voor mij genoeg' ondanks u meermaals naar concrete aanwijzingen werd gevraagd waarop u zich baseert om dergelijke uitspraken te doen (CGVS, p. 7 & 8). Voor de andere vormen van benadeling die u aanhaalt, zoals dat uw kinderen gepest worden op school door andere kinderen of dat cliënten op het werk hun auto's liever aan andere collega's overhandigen, zijn evenmin bewijzen voorhanden en zelfs indien geloofwaardig zijn deze feiten niet zwaarwichtig genoeg om te spreken van een vorm van vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie (CGVS, p. 8).

Tot slot heeft u nooit geprobeerd om uw situatie in Georgië aan te klagen als u meende dat uw leven in gevaar was en/of uw rechten werden geschonden.

Uit de COI waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie **COI Focus Georgië – Algemene situatie** van 11 december 2023, beschikbaar op [https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi\\_focus\\_georgie\\_algemene\\_situatie\\_20231211.pdf](https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_georgie_algemene_situatie_20231211.pdf)), blijkt nochtans dat Georgië beschikt over een goed uitgebouwd rechtssysteem van hoven en rechtbanken. Iedere persoon die van mening is dat zijn rechten zijn geschonden, heeft de mogelijkheid om zich tot deze rechtsorganen te wenden alsook tot de Public Defender, die bevoegd is om (beschuldigingen van) mensenrechtenschendingen en discriminatie te onderzoeken. Door middel van Legal Aid Service voorziet de overheid in gratis juridisch advies voor elke Georgische burger. Kwetsbare personen kunnen tevens beroep doen op deze dienst voor gratis rechtsbijstand en vertegenwoordiging voor de rechtbank. Daarnaast is er een breed scala aan ngo's, waaronder GYLA, Human Rights Center en Rights Georgia, die de situatie op vlak van mensenrechten nauw opvolgen en tot wie de burger zich eveneens kan richten voor bijstand. Het rechtssysteem in Georgië is in transitie. Sinds de politieke omwenteling in de herfst van 2012 is heel wat vooruitgang geboekt op het vlak van het bieden van effectieve bescherming. Verschillende structurele initiatieven zijn reeds genomen en hebben in de praktijk gezorgd voor een grotere onafhankelijkheid en professionalisering van de rechterlijke macht. Niettemin er de laatste jaren sprake is van een stagnatie of zelfs achteruitgang op bepaalde vlakken, kan in het algemeen nog steeds gesteld worden dat bescherming geboden wordt door de Georgische autoriteiten, behoudens specifieke, individuele situaties waarin door middel van concrete elementen aangetoond kan worden dat dergelijke bescherming niet voorhanden is. Uit de beschikbare COI blijkt dat een dergelijk gebrek aan bescherming voornamelijk voorkomt in highprofilezaken, waarbij hooggeplaatste opposanten van het huidige regime of hooggeplaatste figuren uit het vorige regime gerechtelijk vervolgd worden. Dergelijke zaken worden doorgaans gemonitord door de Public Defender en door lokale en internationale organisaties, zodat redelijkerwijze verwacht kan worden dat er voldoende bewijzen voorhanden zijn om deze tekortkomingen te staven.

*U noch uw vrouw heeft ooit enige officiële vorm van bescherming opgezocht in Georgië voor de verschillende problemen die jullie beweerden te hebben (met G. en als Jezidi), zagezegd omdat dit geen zin had. Enerzijds vanwege een gebrek aan bewijzen, anderzijds vanwege G. zijn connecties (CGVS, p. 11 + CGVS B, p. 7 & 8). Internationale bescherming kan echter slechts worden verleend indien blijkt dat de verzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming, daarom mag van een verzoeker worden verwacht dat hij of zij redelijke pogingen onderneemt om bescherming te verkrijgen in eigen land. Aangezien eerder reeds bleek dat u het profiel van G. – en bijgevolg zijn connecties – allesbehalve aannemelijk weet te maken, blijft er geen enkele reden over die kan verklaren waarom u of uw vrouw het niet eens probeerden.*

*Dat u geen aanspraak zou kunnen maken op bescherming vanwege uw etnische achtergrond als Jezidi, valt evenmin uit de COI af te leiden. Bovendien valt in een ander rapport toegevoegd aan uw administratief dossier te lezen dat er geen meldingen waren van problemen of geweldincidenten jegens Jezidi in verschillende jaren voorafgaand aan uw vertrek uit Georgië, terwijl dit wel het geval is voor andere etnische en religieuze minderheden, maar dat er integendeel door leden van de gemeenschap gesproken wordt over een veilig gevoel in Georgië (p. 3 & 4).*

*Op deze manier toont u geenszins aan dat de Georgische autoriteiten onbereid en/of onmachtig zouden zijn om u bescherming te bieden.*

*Ter staving van jullie asielrelaas dienden jullie allemaal originele stukken in, zijnde paspoorten van elk gezinslid, het huwelijkscertificaat, geboortecertificaten van de kinderen en uzelf, de Georgische identiteitskaarten van u en uw vrouw en uw rijbewijs. Deze documenten tonen hoogstens jullie identiteit en familieband aan, die in deze niet betwist worden, maar ze verschaffen geen enkele bewijswaarde aangaande uw problemen. Hiermee kan u de beoordeling van het CGVS niet wijzigen.*

### **C. Conclusie**

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.*

*(...)”*

1.3. De bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoekster, luidt als volgt:

*“(...*

### **A. Feitenrelaas**

*U beschikt over de Georgische nationaliteit en bent afkomstig uit Tbilisi waar u samenwoonde met uw gezin.*

*Bij een terugkeer naar Georgië vreest u voor uw leven en dat van uw gezinsleden omdat uw man V. B. (CGVS nr.: xxxxxxxx) problemen had met (voor u) onbekenden. U merkte op dat zij naar uw huis kwamen op zoek naar uw man, maar sprak pas met hem over zijn problemen vlak voor jullie vertrek uit Georgië.*

*Daarnaast kende uw gezin soms problemen omdat jullie Jezidi zijn, uw kind werd bijvoorbeeld gepest op school. Zelf ervaarde u nooit problemen in uw land van herkomst.*

*Op 2 december 2023 verlieten jullie Georgië om samen naar België te komen waar jullie op 11 december 2023 een verzoek om internationale bescherming (VIB) indienden.*

### **B. Motivering**

*Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.*

*Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.*

*Na grondig onderzoek van alle feiten die u hebt aangehaald en van alle elementen in het dossier, blijkt dat u geen vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk hebt gemaakt. U hebt evenmin aannemelijk gemaakt dat u een reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet loopt.*

*U baseert uw verzoek tot internationale bescherming immers op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw man V. B. (CGVS nr.: xxxxxxxx, CGVS, p. 4). In het kader van het door hem ingediende verzoek tot internationale bescherming heb ik een beslissing genomen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van subsidiaire bescherming vanwege het ongeloofwaardig karakter van zijn relaas en de mogelijkheid tot nationale bescherming. Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.*

*De vaststellingen die tot de negatieve beslissing bij uw man hebben geleid, werden uitgebreid en gedetailleerd opgesomd in zijn beslissing, die als volgt luidt:*

*"[...]".*

### **C. Conclusie**

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.*

*(...)"*

## **2. Over de gegrondheid van het beroep**

### **1.1. Het verzoekschrift**

In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 55/3/1, § 2, 2° en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het proportionaliteitsbeginsel, van *"het beginsel van behoorlijk bestuur"*, van de motiveringsplicht en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoekers gaan in een eerste middelonderdeel vooreerst in op de *"tegenstrijdige"* verklaringen in verband met de (positie van de) persoon met wie verzoeker problemen had, met name de heer G. K. Volgens verzoekers wordt er door de verwerende partij veel nadruk gelegd op de positie van deze persoon en het feit dat zowel verzoeker als verzoekster deze niet met zekerheid konden benoemen. Volgens hen is het afleiden van ongeloofwaardigheid uit het gebrek aan kennis van dergelijke details een jammerlijke en betreurenswaardige zaak. Het is, aldus verzoekers, immers van groot belang om de specifieke situatie in zijn gehele context te bekijken en te beoordelen en zich niet louter te baseren op details.

Wat de *"tegenstrijdige"* verklaringen aangaande de feiten betreft, betogen verzoekers dat verzoeker duidelijk heeft gemaakt dat hij zijn vrouw, verzoekster, niet in kennis heeft gesteld van de hele situatie op het moment dat het aan de gang was, maar dit slechts een tijdje vooraleer toen de problemen zodanig geëscaleerd waren dat er niets anders op zat. Op haar beurt heeft verzoekster verzoeker niet onmiddellijk ingelicht over het feit dat er steeds onbekenden naar hun huis kwamen en naar verzoeker vroegen. Zij citeren passages uit het persoonlijk onderhoud van verzoekster bij het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal) in dit verband. Zij halen aan dat uit de feiten kan worden afgeleid dat zij inderdaad niet meteen met elkaar hebben gecommuniceerd over de problemen die aan de gang waren, maar achten het misplaatst dat daarom de ongeloofwaardigheid van hun verhaal in twijfel wordt getrokken. Dat de problemen niet bij voorbaat uitvoerig waren besproken tussen verzoekers en dat dit als zodanig frappant zou moeten worden beschouwd dat het de hele geloofwaardigheid van hun relaas in twijfel trekt, lijkt hen een redenering die te kort door de bocht is en bijgevolg strijdig met het proportionaliteitsbeginsel. Opnieuw halen zij aan dat het immers van groot belang is om de specifieke situatie in zijn gehele context te bekijken en te beoordelen en zich niet louter te baseren op details. Hun verhaal is gelijklopend en de verwerende partij dient zich daarop te baseren.

Tot slot gaan verzoekers in op de moeilijke situatie als Jezidi in Georgië en *"het niet zoeken van officiële hulp"*. Zij verwijzen naar en citeren passages uit de COI Focussen *"Georgië Algemene situatie"* van 24

februari 2022 en 11 december 2023 en leiden hieruit af dat de situatie in hun land van herkomst genuanceerder is dan wat de verwerende partij aanhaalt in de bestreden beslissingen. Het is volgens hen van belang voor ogen te houden dat de toestand in een land op papier er vaak anders uitziet dan hoe die in werkelijkheid wordt ervaren door de bevolkingsgroepen die er leven. Zij betogen dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud aanhaalde dat hij steeds advies heeft gevraagd aan hoogopgeleide kennissen die meer afweten van hoe het er in de praktijk aan toe gaat en dat hij hieruit kon afleiden dat het zeer moeilijk zou zijn om zijn problemen aan te pakken, mede omwille van het gebrek aan bewijzen, de hoge machtspositie van de persoon die hem bedreigde en zijn etnische achtergrond. Bovendien, aldus verzoekers, haalde verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud aan dat hij en zijn gezin ook op andere vlakken een zekere vorm van discriminatie aanvoelden, zijnde pesterijen van zijn kinderen op school, een verschillende behandeling van klanten op zijn werk, etc., maar dat deze zaken niet serieus genomen worden, wat te betreuren valt en niet aan bod komt in de aangehaalde rapporten. Nog volgens verzoekers wordt er door de verwerende partij weinig begrip opgebracht en weinig aandacht besteed aan deze verhalen en nuances, klaarblijkelijk omdat ze niet overeenstemmen met wat in de rapporten staat. Zij besluiten dat deze tunnelvisie van de verwerende partij voor de “*officiële informatie*” strijdig is met het proportionaliteitsbeginsel.

In een tweede middelonderdeel opperen verzoekers dat het individueel onderzoek tekortschiet en dat de complexiteit van de elementen in hun dossier onvoldoende erkend wordt. Er mag dan wel uitgebreid verwezen worden naar rapporten over de algemene veiligheidssituatie en het goed uitgebouwde rechtssysteem in Georgië in de bestreden beslissingen, volgens verzoekers wordt er te veel gewicht toegekend aan kleine, “*tegenstrijdige*”, details en de verwachte handelingen in vergelijkbare situaties, zonder aandacht voor de specifieke situatie en hun individueel verhaal.

In een derde en laatste middelonderdeel, waarin de schending van het redelijkheidsbeginsel wordt aangevoerd, betogen verzoekers dat *in casu* niet kan worden afgeleid dat er bij het nemen van de bestreden beslissingen rekening werd gehouden met alle belangen en meer bepaald met hun specifieke en persoonlijke omstandigheden die de vluchtmotieven aantonen en de rapporten moeten nuanceren. Verzoekers vrezen voor hun leven bij een terugkeer naar Georgië.

Op basis van hetgeen voorafgaat verzoeken verzoekers de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) om hen de vluchtelingenstatus, minstens de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen in ondergeschikte orde om “*voor recht te zeggen dat de commissaris-generaal nog bijkomende punten dient uit te klaren*” en aldus om de bestreden beslissingen te vernietigen en terug te sturen naar het commissariaat-generaal.

## 1.2. Stukken

Ter staving van hun betoog voegen verzoekers volgende stukken bij het voorliggende verzoekschrift:

- paspoorten (stuk 2);
- immatriculatie-attesten (stuk 3);
- notities van de persoonlijke onderhouds (stukken 4-5);
- foto's en video (stuk 7);
- emailverkeer met advocaat (stuk 8);
- attest Rode Kruis *d.d.* 6 augustus 2024 (stuk 9).

## 1.3. Beoordeling van het beroep

### 2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1,

van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, punt 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

### 2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de diezelfde wet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoekers al dan niet voldoen aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3.4. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen: *“een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden”* (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voeren verzoekers de schending aan van artikel 55/3/1, § 2, 2°, van de Vreemdelingenwet, dat betrekking heeft op de intrekking van de vluchtelingenstatus, maar zij geven niet de minste toelichting over de wijze waarop zij dit artikel geschonden achten. Bovendien betreffen de bestreden beslissingen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en dus geen intrekking.

Verzoekers duiden niet welk *“beginsel van goed bestuur”* zij benevens de motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel geschonden achten. Derhalve wordt deze schending, benevens voor zover deze betrekking heeft op de motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel, niet dienstig aangevoerd.

2.3.5. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen en inhoudelijk aanvechten. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekers in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het enig middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.6. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekers de bestreden beslissingen in het geheel niet aanvechten of betwisten waar terecht wordt gesteld dat in hun hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hun rechten werden gerespecteerd en dat zij konden voldoen aan hun verplichtingen.

### 2.3.7. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.7.1. Verzoekers vrezen dat verzoeker bij terugkeer naar hun land van herkomst, Georgië, vermoord zal worden door G. K., een overheidsfunctionaris en diens entourage, met wie hij sinds 2005 problemen ervaart, die hem éénmaal fysiek belaagde in 2012, die er drie keer mee dreigde hem te laten opsluiten in de gevangenis en die hem eind november 2023 meenam om getuige te zijn van de moord op een voor hem onbekende persoon. Voor de samenvatting van de vluchtmotieven verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door verzoeker.

Blijkens de bestreden beslissingen is (a) het asielrelaas ongeloofwaardig. Zo is (i) verzoeker tegenstrijdig in zijn verklaringen over de positie van de persoon waarmee hij juist problemen zou ervaren en weet verzoekster niet eens de naam van deze persoon. Ook over de feiten die zich zouden hebben afgespeeld (ii) leggen verzoeker en verzoekster tegenstrijdige verklaringen af, waardoor de gebeurtenis in 2012 op zich ongeloofwaardig wordt. Verder (iii) doet het gegeven, dat verzoeker na afloop van het gecontesteerde incident niet probeerde en zelfs niet wenste te vluchten, verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de



gebeurtenis, maar ook aan het bestaan van enige persoonlijke vrees. Tot slot (iv) overtuigen de onwetendheid over de problemen en het gedrag van verzoekster door verzoeker niet in te lichten over de bezoeken van onbekenden thuis gedurende minstens één maand voorafgaand aan hun vertrek geenszins. De vastgestelde ongeloofwaardigheid zorgt ervoor dat (v) ook de gebeurtenissen van 2023 en bij uitbreiding alle beweerde vervolgingsfeiten uit het verleden gelinkt aan G. K., net als de vrees bij terugkeer, worden verworpen. Verzoekers lopen daarnaast (b) evenmin een risico op vervolging vanwege het feit dat zij Jezidi van origine zijn. Zo kan (i) verzoeker, los van de verwerping van de beweerde problemen, op geen enkele manier hard maken dat G. K. hem zou viseren vanwege zijn origine. Voor de andere vormen van benadeling omwille van de origine die zij aanhalen (ii), zijn evenmin bewijzen voorhanden en zelfs indien geloofwaardig zijn deze feiten niet zwaarwichtig genoeg om te spreken van een vorm van vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Tot slot (c) hebben verzoekers nooit geprobeerd de situatie in Georgië aan te klagen en hun verschoeningen daartoe overtuigen niet. Zij tonen geenszins aan dat de Georgische autoriteiten onbereid en/of onmachtig zouden zijn om hen bescherming te bieden. De door verzoekers voorgelegde documenten (d) tonen hoogstens hun identiteit en familieband aan, die in deze niet worden betwist, maar verschaffen geen enkele bewijswaarde aangaande de beweerde problemen en kunnen voorgaande beoordeling niet wijzigen.

In de bestreden beslissingen wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Hieruit blijkt dat de commissaris-generaal de verzoeken om internationale bescherming van verzoekers op individuele wijze heeft onderzocht en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissingen baseert. De Raad stelt vast dat verzoekers er in het voorliggende verzoekschrift niet in slagen om voormelde motieven van de bestreden beslissingen te verklaren of te weerleggen. Verzoekers beperken zich tot het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter deze bevindingen niet weerleggen of ontkrachten en een beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maken.

2.3.7.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad dat verzoekers niet aannemelijk maken dat zij hun land van herkomst zijn ontvlucht of dat zij er niet naar zouden kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.3.7.3. In eerste instantie weten verzoekers geen klaarheid te scheppen over de positie van G. K., de overheidsfunctionaris waarmee verzoeker reeds lang problemen zou ervaren. Zo legt verzoeker tegenstrijdige verklaringen af over de functie die deze man zou bekleden. Immers verklaarde hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat G. K. een politieagent was (administratief dossier, vragenlijst verzoeker, punt 3.5), terwijl hij bij het commissariaat-generaal dan weer uitdrukkelijk aangaf dat G. K. op het ministerie van binnenlandse zaken zou werken als rechterhand van iemand met een hoge functie binnen het ministerie (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 9). Geconfronteerd met voormelde tegenstrijdigheid, tracht verzoeker dit recht te zetten door te verklaren dat G. K. als hoofd van een onderzoeksafdeling ook een soort politieman is, waarmee hij evenwel ingaat tegen zijn eerdere verklaring dat hij niet weet welke positie de man had (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 9). Zoals de commissaris-generaal terecht aanstipt in de bestreden beslissing, is er bovendien wel degelijk een verschil tussen enerzijds een politieman en anderzijds een medewerker van binnenlandse zaken. Verzoeker slaagt er met zijn bijstelling niet in afbreuk te doen aan zijn eerdere tegenstrijdige verklaringen over de functie van zijn belager. Daar komt bij dat verzoekster bij het commissariaat-generaal aangaf dat G. K. wel degelijk bij de politie werkte, en dus niet bij binnenlandse zaken, hetgeen te meer bevreedend is. Bovendien kon verzoekster niet eens de naam geven van de man die verzoeker bedreigde en mogelijks een gevaar kan zijn voor het gezin, hetgeen eveneens bijzonder frappant is en afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van het relaas (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 6). Gezien verzoekers hun land en regio van herkomst zouden hebben verlaten of er niet willen naar terugkeren omwille van dezelfde problemen en uit hoofde van dezelfde vrees voor vervolging, gezien zij beiden een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend en gezien zij zich daarbij beroepen op dezelfde asielmotieven en vrees, mocht redelijkerwijze van hen worden verwacht dat zij, al was het maar met het oogmerk op hun verzoek om internationale bescherming en om hun relaas daarbij op een gedegen wijze uiteen te kunnen zetten en te kunnen stofferen met de nodige achtergrondinformatie, elkaar zouden hebben geïnformeerd en het terdege zouden hebben gehad over hun gemeenschappelijke asielmotieven; zeker voor wat betreft de kernelementen in hun relaas. Dat verzoekers er niet in slagen duidelijke en coherente verklaringen af te leggen over de identiteit en de positie van de vermeende belager die de reden vormt voor het verlaten van hun land van herkomst, overtuigt geheel niet. De positie van de vermeende belager is, in tegenstelling tot wat in het verzoekschrift wordt voorgehouden, immers allerminst een detail en van verzoekers, zeker van verzoeker die verklaart reeds vanaf 2005 problemen met G. K. te kennen (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 4 en 6-7), mag een meer precieze en specifieke kennis worden verwacht, *quod non*.

Verder wijst de Raad er nog op dat de motivering van de bestreden beslissingen als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden, incoherente verklaringen, vaagheden en onaannemelijkheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat geen geloof gehecht kan worden aan de beweerde vervolgingsfeiten en de vrees voor G. K.

Zoals gesteld, verklaarde verzoeker dat zijn problemen met G. K. startten in 2005 en verder dat hij slechts éénmaal zware fysieke agressie heeft ondergaan, meer bepaald in 2012 (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 4, 6-7). Verzoekster van haar kant beweerde dan weer dat verzoeker zo'n vijf jaar geleden, nadat hij terug was van Kazachstan waar hij enkele jaren had gewoond, helemaal bebloed thuiskwam met een kapotte T-shirt en gebroken ribben (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 5). Na confrontatie met de tegenstrijdigheid tussen haar verklaringen en die van verzoeker omtrent de datum van fysieke agressie, deed ze plots uitschijnen alsof het om twee gescheiden incidenten gaat en stelde ze dat verzoeker wel degelijk in 2012 werd aangevallen in het kader van zijn problemen met G. K. en dat hij vijf jaar geleden gewoon gevochten had (*ibid.*, p. 7). Met dit betoog slaagt verzoekster er evenwel niet in de tegenstrijdigheid tussen haar eerdere verklaringen en die van verzoeker op overtuigende wijze te ontcrachten en evenmin te verklaren waarom ze dan niet zelf spontaan melding zou hebben gemaakt van het fysieke incident in 2012, waarvan ze naderhand aangaf hiervan toch op de hoogte te zijn. In het verzoekschrift laten verzoekers voormelde tegenstrijdigheid overigens ongemoeid. Evenmin gaan zij in op de pertinente vaststelling in de bestreden beslissingen dat het gegeven dat verzoeker na afloop van het gecontesteerde incident in 2012 niet probeerde – en zelfs niet wilde – vluchten en een nood aan internationale bescherming uitsprak (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud verzoek, p. 10) verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van de kwetsieuze gebeurtenis, maar tevens ook aan het bestaan van enige persoonlijke vrees.

Daar komt nog bij dat de onwetendheid alsook het gedrag van verzoekster geenszins weet te overtuigen, zoals op draagkrachtige en pertinente wijze als volgt wordt onderbouwd in de bestreden beslissingen:

*“Afgezien van u die eens bebloed thuiskwam, zou ze niet op de hoogte geweest zijn van uw problemen tot u een maand voor vertrek aanhaalde dat jullie moesten vluchten en een week voor vertrek bevestigde dat de tickets geboekt waren (CGVS B, p. 5 & 6). Daar tegenover staat dat zij regelmatig het bezoek van onbekende mannen opmerkte die naar jullie huis kwamen op zoek naar u, ze zouden de laatste twee maanden voor jullie vertrek ongeveer elke week in het weekend zijn langsgekomen (CGVS B, p. 4). Tegelijkertijd merkte ze op dat u ongerust was, bijvoorbeeld doordat u regelmatig vroeg hoe het met de kinderen ging. Ze vreesde dat u opnieuw met verwondingen zou thuiskomen. Desondanks dit alles lichtte zij u niet in over de bezoekjes van de onbekende mannen gedurende minstens één maand, ze zou er pas iets van verteld hebben op het moment u aangaf te willen vluchten. Dat uw vrouw dit niet vertelde en er bij uitbreiding zo weinig gecommuniceerd werd tussen jullie, hoewel de situatie zagezegd danig aan het escaleren was, is volstrekt onaannemelijk. Wanneer hiermee geconfronteerd kan ze dit bovendien niet verklaren aangezien ze niet op de vraag antwoordt (CGVS B, p. 4 – 7).”*

Indien verzoeker daadwerkelijk en herhaaldelijk, en dit reeds sinds 2005, problemen zou hebben gekend met G. K. en in 2012 fysiek zou zijn aangevallen, dan kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij het hierover met zijn echtgenote, verzoekster, zou hebben gehad en niet zou hebben gewacht om haar hierover in te lichten tot kort voor het vertrek eind 2023. Verder is het wel degelijk bevreemdend dat verzoekster, die merkte dat verzoeker ongerust was en die vreesde dat hij opnieuw met verwondingen zou thuiskomen (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 4-5), verzoeker niet inlichtte over de bezoekjes aan hun huis van onbekenden in de twee maanden voorafgaand aan hun vertrek en waarbij zij naar verzoeker vroegen. Verzoekers erkennen in het verzoekschrift dat zij inderdaad niet meteen met elkaar hebben gecommuniceerd over de aan de gang zijnde problemen. Dat verzoekster tot voor kort onwetend was over de jarenlange problemen van haar man en op haar beurt verzoeker in het ongewisse liet over de bezoekjes van onbekenden die naar hem kwamen vragen, acht de Raad onaannemelijk. Daar komt nog bij dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud helemaal niets vertelde over bezoekjes van onbekenden aan zijn huis die naar hem kwamen vragen, terwijl hij hiervan kort voor het vertrek uit Georgië door verzoekster op de hoogte zou zijn gesteld. De Raad herhaalt dat verzoeker en verzoekster, indien zij werkelijk een ernstige en oprechte vrees voor vervolging koesterden, het terdege over hun gezamenlijke asielmotieven zouden hebben gehad in het kader van hun verzoek om internationale bescherming en dan ook gelijklopende verklaringen zouden afleggen omtrent de kernelementen in hun gezamenlijke asielrelaas. Verder stipt de Raad nogmaals aan dat het het geheel van de in de bestreden beslissingen opgesomde motieven is dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de weigering van de vluchtelingenstatus. Zo oordeelt de commissaris-generaal dat er naast de voorgaande vaststellingen elementen in verzoekers' verklaringen zijn die de geloofwaardigheid ervan ernstig aantasten. In tegenstelling tot wat verzoekers meermaals aanvoeren, heeft de verwerende partij een beoordeling gemaakt van hun specifieke situatie en heeft zij zich niet uitsluitend verlaten op details om tot de ongeloofwaardigheid van het ten berde gebrachte asielrelaas te besluiten. Dat hun verhaal gelijklopend

is, kan overigens niet onverkort worden bijgetreden gelet op de *supra* reeds besproken tegenstrijdigheden tussen hun onderlinge verklaringen.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat, kan ook aan de gebeurtenis van eind november 2023, waarbij verzoeker door de entourage van G. K. meegenomen werd en getuige was van de moord op een voor hem onbekende persoon, alsook bij uitbreiding aan alle vervolgingsfeiten gelinkt aan G. K., net als aan de beweerde vrees bij terugkeer, geen geloof gehecht worden. Wat de gebeurtenis van eind november 2023 betreft, komt het bovendien bevreemdend voor dat verzoeker dit geheel onvermeld liet tijdens zijn interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (administratief dossier, vragenlijst, punt 3.5).

2.3.7.4. Verzoekers maken verder geenszins aannemelijk dat zij een vrees voor vervolging koesteren omwille hun Jezidi-origine. Nog los van de voorgaande vaststelling dat de beweerde problemen met en vrees voor G. K. worden verworpen, slagen verzoekers er op geen enkele wijze in aan te tonen dat G. K. verzoeker zou viseren omwille van zijn origine. Verzoeker geraakte immers niet verder dan te verklaren dat hij vreest dat G. K. het omwille van zijn afkomst op hem gemunt heeft (administratief dossier, vragenlijst, punt 3.5) en te stellen *“ik denk dat het vanwege mijn origine is, de andere drie waren GEO en ik was jezidi en ik denk daardoor dat hij mij als doel heeft genomen”, “hij heeft dat nooit uitgesproken, maar ik kon afleiden uit zijn gedrag dat hij niet tolerant was tegenover mijn origine en mensen van mijn origine” en “ik weet dat hij niet goed omging met mij, en dat was voor mij genoeg”* (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 7-8).

Verder oordeelt de Raad dat uit de meest recente beschikbare landeninformatie, te weten de COI Focus *“Georgië. Algemene situatie”* van 11 december 2023, blijkt dat er in Georgië geen sprake is van systematische en wijdverspreide vervolging van etnische minderheden, zoals de Jezidi. Ondanks het feit dat er weliswaar een toename te merken is van haatspraak en discriminerend taalgebruik tegenover etnische minderheden met de opkomst van verschillende extreemrechtse groepen en het feit dat het gebrek aan kennis van de Georgische taal de integratie van etnische minderheden bemoeilijkt, is er volgens de voormelde COI Focus evenmin sprake van verregaande discriminatie of dermate onoverkomelijke hindernissen voor leden van etnische minderheden om zich in de Georgische maatschappij te kunnen integreren. Verzoekers brengen geen andersluidende, actuele, informatie bij.

Vervolgens stelt de Raad vast dat verzoekers er niet in slagen om *in concreto* aan te tonen dat de discriminatie die zij in hun individueel geval hebben meegemaakt, te weten de kinderen die het moeilijk hadden op school en gepest werden omwille van hun origine en dat cliënten op verzoekers werk collega's prefereerden (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 8 en notities persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 7), dermate systematisch en ingrijpend is dat hun fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondragelijk wordt. Te dezen benadrukt de Raad dat de geloofwaardigheid van de aangehaalde feiten nergens betwist wordt, doch wel terecht geoordeeld wordt dat deze feiten onvoldoende zwaarwichtig zijn om te besluiten tot een gegronde vrees voor vervolging bij terugkeer naar Georgië. Voor het overige komen verzoekers in het verzoekschrift niet verder dan het benadrukken van hun vrees en het herhalen van hun verklaringen.

2.3.7.5. Daar komt nog bij dat verzoekers op generlei wijze gepoogd hebben hulp en/of bescherming te verkrijgen van de Georgische autoriteiten voor de beweerde problemen met G. K. en de problemen omwille van hun origine. De Raad wijst erop dat van een verzoeker om internationale bescherming mag worden verwacht dat deze eerst alle redelijke mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land en dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien de verzoeker om internationale bescherming geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A, (2), van het Verdrag Genève, waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat de verzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de verzoeker zich niet onder de bescherming van *in casu* zijn land van herkomst kan of, wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds.

Luidens artikel 48/5, § 2, van de Vreemdelingenwet wordt bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van deze wet in het algemeen geboden wanneer de Staat of partijen of organisaties, inclusief internationale organisaties, die de Staat of een aanzienlijk deel van het grondgebied beheersen, redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor de opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de verzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft.

De Raad stelt vast dat uit de recente “COI Focus” betreffende “Georgië – Algemene situatie” van 11 december 2023, waarnaar in de bestreden beslissingen verwezen wordt en waarnaar de weblink is opgenomen, blijkt dat er in Georgië redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade zijn getroffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

Uit voormelde informatie blijkt immers dat Georgië beschikt over een goed uitgebouwd rechtssysteem van hoven en rechtbanken. Iedere persoon die van mening is dat zijn rechten zijn geschonden, heeft de mogelijkheid om zich tot deze rechtsorganen te wenden alsook tot de *Public Defender*, die bevoegd is om (beschuldigingen van) mensenrechtenschendingen en discriminatie te onderzoeken. Door middel van *Legal Aid Service* voorziet de overheid in gratis juridisch advies voor elke Georgische burger. Kwetsbare personen kunnen tevens beroep doen op deze dienst voor gratis rechtsbijstand en vertegenwoordiging voor de rechtbank. Daarnaast is er een breed scala aan ngo's, waaronder GYLA, *Human Rights Center* en *Rights Georgia*, die de situatie op vlak van mensenrechten nauw opvolgen en tot wie de burger zich eveneens kan richten voor bijstand. Het rechtssysteem in Georgië is in transitie. Sinds de politieke omwenteling in de herfst van 2012 is heel wat vooruitgang geboekt op het vlak van het bieden van effectieve bescherming. Verschillende structurele initiatieven zijn reeds genomen en hebben in de praktijk gezorgd voor een grotere onafhankelijkheid en professionalisering van de rechterlijke macht. Niettemin er de laatste jaren sprake is van een stagnatie of zelfs achteruitgang op bepaalde vlakken, kan in het algemeen nog steeds gesteld worden dat bescherming geboden wordt door de Georgische autoriteiten, behoudens specifieke, individuele situaties waarin door middel van concrete elementen aangetoond kan worden dat dergelijke bescherming niet voorhanden is. Uit de beschikbare COI Focus van 11 december 2023 blijkt dat een dergelijk gebrek aan bescherming voornamelijk voorkomt in *highprofile*-zaken, waarbij hooggeplaatste opposanten van het huidige regime of hooggeplaatste figuren uit het vorige regime gerechtelijk vervolgd worden. Dergelijke zaken worden doorgaans gemonitord door de *Public Defender* en door lokale en internationale organisaties, zodat redelijkerwijze verwacht kan worden dat er voldoende bewijzen voorhanden zijn om deze tekortkomingen te staven.

Er kan worden besloten dat de Georgische autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids-)problemen in het algemeen aan alle onderdanen voldoende bescherming kunnen bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers werpen hier geen ander licht op.

Gelet op de voormelde informatie komt het aan verzoekers zelf toe om in hun individuele, specifieke situatie aannemelijk te maken dat zij alle redelijke en nuttige mogelijkheden tot bescherming hebben uitgeput of, indien dat niet het geval is, er in hun individuele omstandigheden gegronde redenen voorhanden zijn waardoor van hen niet kan worden verwacht dat zij zich (opnieuw) tot de Georgische overheden wenden om bescherming te vragen. Zij moeten aantonen dat in hun individueel geval geen overheidsbescherming beschikbaar of toegankelijk is, dan wel dat niet redelijkerwijze van hen kan worden verwacht dat zij zich wenden tot de Georgische overheid voor bescherming. Zij slagen hier evenwel niet in. In de bestreden beslissingen wordt dienaangaande terdege als volgt overwogen:

*“U noch uw vrouw heeft ooit enige officiële vorm van bescherming opgezocht in Georgië voor de verschillende problemen die jullie beweerden te hebben (met G. en als Jezidi), zeggend omdat dit geen zin had. Enerzijds vanwege een gebrek aan bewijzen, anderzijds vanwege G. zijn connecties (CGVS, p. 11 + CGVS B, p. 7 & 8). Internationale bescherming kan echter slechts worden verleend indien blijkt dat de verzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming, daarom mag van een verzoeker worden verwacht dat hij of zij redelijke pogingen onderneemt om bescherming te verkrijgen in eigen land. Aangezien eerder reeds bleek dat u het profiel van G. – en bijgevolg zijn connecties – allesbehalve aannemelijk weet te maken, blijft er geen enkele reden over die kan verklaren waarom u of uw vrouw het niet eens probeerden.”*

Door (opnieuw) louter aan te halen dat verzoeker (steeds) advies heeft gevraagd aan hoogopgeleiden en waaruit hij kon afleiden dat het zeer moeilijk zou zijn, mede omwille van het gebrek aan bewijzen, de hoge machtspositie van G. K. en zijn etnische achtergrond, waarvan overigens geen enkel begin van bewijs voorligt, brengen zij hier geen enkel afdoend en concreet verweer tegenin. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, ook al zouden er geen bewijzen voorhanden zijn wat niet ongebruikelijk is, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden. De bedoeling van het indienen van een klacht is immers net om bescherming te krijgen tegen belagers en eventuele verdere problemen die zij zouden kunnen veroorzaken te voorkomen. Het hebben van bewijs is overigens niet altijd vereist voor het indienen van een klacht. Hieromtrent wordt opgemerkt dat de beschermingsinitiatieven die de autoriteiten ondernemen daadwerkelijk en redelijk moeten zijn, ze hoeven én kunnen echter niet absoluut zijn. Het is immers niet redelijk te verwachten dat de bescherming door de nationale autoriteiten van hun onderdanen totaal en onafgebroken is en de overheid bescherming biedt tegen elk feit begaan door derden.

Gelet op het voorgaande, overtuigen verzoekers niet dat zij in geval van een terugkeer naar Georgië, met betrekking tot de door hen gevreesde problemen met G. K. en hun origine, geen of onvoldoende beroep zouden kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Georgië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten en dat deze niet bij machte of niet willig zouden zijn om hen hulp en/of bescherming te bieden. Zij tonen aldus niet aan dat in hun geval geen doeltreffende, niet-tijdelijke bescherming vanwege de overheid in Georgië beschikbaar zou zijn, noch dat zij daartoe geen toegang zouden hebben en zij slagen er dan ook niet in met concrete, valabele en objectieve elementen aan te tonen dat de Georgische autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die zij zeggen te vrezen.

2.3.7.6. Verzoekers voeren voorts geen verweer tegen de motieven van de bestreden beslissingen met betrekking tot de door hen in de loop van de procedure voorgelegde documenten, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die genoegzaam en afdoende worden toegelicht in de bestreden beslissingen, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hen voorgehouden vrees voor vervolging.

Waar verzoekers bij het verzoekschrift hun paspoorten en de notities van hun persoonlijk onderhoud voegen, volstaat het op te merken dat deze zich reeds in het administratief dossier bevinden. Met het voorleggen van immatriculatie-attesten, emailverkeer tussen advocaten en het Rode Kruis en een attest van het Rode Kruis in verband met materiële hulp, werpen verzoekers geen ander licht op de beoordeling van hun asielrelaas. Met de voorliggende, ongedateerde en verder geenszins geëxpliciteerde foto's en video van een wagen in een bepaalde opslagplaats slagen verzoekers er evenmin in een ander licht te werpen op de vaststellingen in verband met het asielrelaas.

2.3.7.7. Voorgaande vaststellingen volstaan voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

#### 2.3.8. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.8.1. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekers geen concrete elementen aanbrengen op basis waarvan het bestaan van een reëel risico op de doodstraf of executie in hun hoofd kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico lopen in Georgië.

2.3.8.2. In zoverre verzoekers zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroepen op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van hun vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, met uitzondering van het gegeven dat deze problemen geen verband houden met de criteria van het Verdrag van Genève. Voorts wordt vastgesteld dat verzoekers geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek worden geviséerd. Verzoekers maken geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Georgië zouden hebben gekend.

2.3.8.3. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekers een reëel risico op ernstige schade lopen met toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoekers brengen geen concrete elementen aan waaruit kan blijken dat er heden in hun land en regio van herkomst een situatie heerst van willekeurig geweld als gevolg van een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van hun leven of persoon impliceert, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

2.3.8.4. Verzoekers tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofd zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Georgië een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.9. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekers niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.10. Verzoekers maken verder op generlei wijze aannemelijk dat hun verzoeken om internationale bescherming niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werden beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de bestreden beslissingen geen rekening zouden hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat voorgaande vaststellingen in een ander daglicht zou kunnen stellen.

2.3.11. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien de verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aangeeft dat geen nood aan internationale bescherming wordt aangetoond, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.3.12. De Raad wijst er tot slot op dat het proportionaliteitsbeginsel, dat een vorm uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel, in onderhavige procedure niet aan de orde is. Het komt de commissaris-generaal in het kader van haar declaratieve opdracht en de Raad in het kader van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden, bepaald bij de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, teneinde hem/haar al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder voormelde zeer specifieke declaratieve bevoegdheid van de verwerende partij.

2.3.13. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekers niet aannemelijk maken dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.14. Waar verzoekers in ondergeschikte orde vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen en het dossier terug te sturen naar de verwerende partij, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal te vernietigen om redenen, vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Verzoekers tonen niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Artikel 1**

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

### **Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig november tweeduizend vierentwintig door:

V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS